

LBRIS

We know
books

Frauke Scheunemann

La vânătoare de fantome

Traducere din limba germană
de Iulian Curuia

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Corectură: Oana Bucur, Andreea Sorescu
DTP: Mihaela Cotîrnea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHEUNEMANN, FRAUKE

Winston: la vânătoare de fantome / Frauke Scheunemann;
trad. din lb. germană de Iulian Curuia. – București: Booklet Fiction, 2021
ISBN 978-606-94991-3-9

I. Curuia, Iulian (trad.)

821.112.2

Title of the original German edition: *Winston* (vol. 7)

Copyright © 2020 Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Fotos: © iStockphoto.com/krisstina

© Editura Booklet Fiction, 2021, pentru prezenta ediție

Dispare o mașină

O să mor dacă mai pierd somn în felul ăsta. Sunt motan în toată firea și am nevoie de șaișpe ore de somn pe zi. Cel puțin! Dar de când trăiesc împreună cu doi pisoiași, nu mai dorm decât opt. Max și Minu vor tot timpul să se joace cu mine sau să descoperim lumea împreună. Nu le pasă nici cât negru sub gheară că mai merit și eu din când în când câte un pui de somn. Rezultatul? Nu mai sunt decât umbra celui care eram odinioară. Și nici nu pot să mă supăr pe ei, fiindcă e vorba de fiu-meu și fiică-mea și se înțelege de la sine că sunt cei mai dulci pisoiași. Numai că sunt prea jucăuși și nu stau o clipă locului!

Chiar acum trebuie să profit de moment și să trag un pui de somn, fiindcă profesorul Hagedorn, la care trăiesc de atâția ani, s-a dus cu Minu și Max la veterinar. O să li se facă vaccinul, așa că am cel puțin o oră de liniște. Minunat! Mă târăsc cu greu de-a lungul podelei și sunt atât de obosit, că abia mai văd pe unde merg. Hai pe canapea! Sau ar fi mai bine în patul Kirei? Dar, până să mă hotărăsc eu, cineva dă buzna pe ușa de la intrare și mă lovește peste labe. AU! Miaaaaaau! Ce-a fost asta?

— Anna! Ai parcat tu mașina în altă parte?

Werner a intrat din nou în casă, ținând la subraț cutia de transport în care se află Minu și Max. Anna, soția lui și mama Kirei, vine din sufragerie și-l privește uimită din prag.

— Nu, de ce? N-am mai folosit mașina de două zile.

Werner clatină din cap.

— Drace, unde-am pus-o atunci? Sunt sigur că am parcat-o în fața magazinului lui Sandro, dar nu mai e acolo. La naiba, se vede că îmbătrânesc!

Pune cușca piscoaișilor pe podea și-și trece mâinile prin părul cenușiu. Bine, Werner chiar este mai bătrân decât Anna, dar pentru un om, eu zic că e încă în stare bună. Nu șchiopătează, poate să meargă peste tot și nici nu-și pierde blana. Așa că n-are de ce să se plângă.

— Am fost la Sandro, se gândește Werner cu voce tare, ca să cumpăr șuncă și brânză... și de-acolo am venit pe jos acasă. Sau nu?

Magazinul de delicatese al lui Sandro, în care poți să și mănânci, se află imediat după colț. Dacă Werner a găsit acolo un loc de parcare, n-ar mai fi avut niciun sens să caute altul în altă parte. Locurile de parcare sunt rare în această parte a orașului Hamburg, iar oamenilor le place să se plângă cât de mult sunt nevoiți să caute unul. Părerea mea este că oamenii s-ar descurca mult mai bine dacă ar face ca pisicile și s-ar baza mai mult pe propriile labe... pardon, picioare; dar cui îi pasă ce crede un motan mic despre asta?

— Întrebă-l pe Sandro dacă a văzut-o plecând de-acolo, îi propune Anna.

E o idee bună. Sandro e un prieten de familie și Werner sigur are numărul lui de telefon. Odată l-am ajutat să scape de un șantajist care amenința să-i otrăvească toți clienții. Noi, adică eu și Kira. Suntem detectivi de primă mână și-am prins o groază de infractori. Kira stă de câțiva ani deja cu mama ei, Anna, la mine și la Werner. Anna se angajase aici ca menajeră. La început, mi s-a părut cam ciudat să locuiesc cu un pui de om. Dar, cu trecerea timpului, Kira a devenit prietena mea cea mai bună și am rezolvat primul nostru caz. Pe-atunci, Anna era amenințată de Vadim, fostul ei prieten, care nu putea s-o ierte că vrea să trăiască cu Werner și nu cu el. E cam pe scurt, dar asta s-a întâmplat. Din echipa noastră mai fac parte prietenii Kirei, Pauli și Tom, și prietenii mei, pisicile din curte, Spike, Caramel și Odette. Ultima este și mama copiilor mei, Minu și Max. Însă cum Odette vrea să trăiască în libertate, fără să împartă casa cu oameni, e ca și cum aș fi tată singur. Și jur pe scândura mea de ascuțit gheare că nu e deloc treabă ușoară – de unde mi se trage și lipsa asta de somn.

Werner sună de pe mobil. Nu înțeleg ce spune, dar îmi dau seama după figura lui că nici Sandro nu știe ce-a făcut stăpânul meu cu mașina. La sfârșitul conversației, Werner e complet nedumerit.

— Închipuiți-vă: Sandro e sigur că ieri mașina mea era încă în fața magazinului. Azi-dimineață nu mai era acolo. El a crezut că am plecat ieri seară cu ea. Dar n-am făcut-o! Drace, cred că mi-a furat-o cineva.

— Dar cine ar fura un Ford vechi? Aproape că nu mai era bun de nimic, spune Anna, clatinând din cap.

— Hei, cum îți permiti să vorbești așa despre mașina mea? M-a servit de-a lungul multor ani. Și pe tine la fel!

Ups, asta așa-i! Stăpânul meu își iubește mașina ca pe ochii din cap și n-ar schimba-o niciodată pe un alt model, nici măcar pe unul de ultimul răcnet. Nu cât încă funcționează. Anna zâmbeste.

— Da, da, dragule, știu, dar hoțul ăsta de mașini nu știe. El caută o mașină pe care poate s-o vândă pe mulți bani.

— Mda, se poate, ridică Werner din umeri. Dar chiar și așa, cineva tot a luat mașina. Mai bine sun la poliție.

Un mieunat puternic din cușcă îi aduce aminte lui Werner că mai sunt lucruri de care trebuie să se ocupe. Râde și se apleacă.

— Da, aveți dreptate. Aproape că uitasem de voi. Hai afară, azi nu mai mergem la veterinar.

Deschide ușa cuștii. Minu și Max se năpustesc afară și încep să alerge prin casă.

— Copii, liniștiți-vă! le cer eu cu severitate.

— Of, tati! Am stat închiși multă vreme în cușca aia oribilă! spune Minu agitată. Trebuie să facem mișcare, ca să nu ruginim.

Fetița mă privește cu ochi mari, plini de reproș și-mi dau seama că nu pot să stau supărat pe ea. Sfântă sardină în ulei, fiică-mea mă joacă pe degete cum vrea ea!

Și fiu-meu vine în viteză; a moștenit părul moale ca mătasea al maică-sii și ochii ei negri. E chiar amuzant: deși eu sunt un motan negru și Odette e o pisică albă, la copiii noștri e taman invers. Firește că sunt la fel de drăguți amândoi. Kira ar fi vrut să-i păstreze pe toți. Dar nu s-a putut înțelege cu babușca, bunica

ei rusoaică, care e tare încăpățânată. Și cum babușca locuiește cu noi și e șeful secret al clanului Hagedorn, nici n-a stat la discuții. La început am fost foarte trist când micuții au plecat unul după altul, dar între timp m-am hotărât că doi copii sunt mai mult decât suficienți.

— Hagedorn la telefon! Aș vrea să fac o plângere pentru un furt de mașină.

Între timp, Werner a sunat la poliție.

— Da, am parcat-o ieri în fața unui magazin mic din piața Haller și, când m-am dus azi acolo, mașina dispăruse. Un Ford Mondeo albastru-închis, un break. Număr de înmatriculare HH-KT 1234.

Apoi a mormăit de câteva ori „Hm, hm“ și „A, da“ și a închis.

— Anna, mă duc la poliție, să fac plângerea și-n scris. Poți să suni tu la doamna doctor Wilmes și să-i spui că nu mai ajung cu pisoii azi?

Anna zâmbeste.

— Firește. Mult noroc la poliție!

În sfârșit e din nou liniște și pace. Minu și Max s-au dus în coșul lor, care e în camera Kirei; s-au făcut ghemotoc acolo și dorm liniștiți. Anna e în birou și se pregătește pentru următoarea oră de școală – e profe... profes... prof... în fine, un soi de învățătoare de muzică pentru mucoși și acum învață cum să-i

înveți pe copii la școală. Babușca e în vizită la o prietenă și Kira încă e la școală. Minunat! Așa c-o să trag un pui de somn în locul meu preferat: porțiunea de pe canapea unde bate soarele.

Mi-am luat poziția optimă pentru somnic pe o perniță care e deja încălzită de soare, dar chiar atunci bate cineva la ușă. Iubită literară! Acuma ce mai e? Sper că e doar poștașul care aduce un pachet și apoi își ia tălpășița.

Ciocănitul se aude tot mai tare, ușa se deschide și apoi se mai aud și niște vorbe de ocară. Fir-ar să fie! Iarăși Werner! De ce s-o fi întors așa de repede?

— Anna! strigă el cu putere. Anna, să vezi ce s-a întâmplat!

Werner apare în sufragerie și se trânteste pe canapea, lângă mine, oftând adânc. Aterizarea lui mă face să zbor de pe pernă și mă pomenesc pe podea. Au! Ce v-a apucat pe toți!?

Anna vine din birou și se așază lângă el, chiar pe locul meu. Locul de pe care tocmai am fost aruncat. Ce mizerie! Nu știu ce sunet scoate, ceva ca un fel de „Nț-nț“ și mă împinge cu vârful picioarelor departe de canapea. Serios, acum? E sub orice critică felul în care sunt tratat în casa asta, eu, educatul și nobilul Winston Churchill!

Șuier jignit și aș vrea să părăsesc sufrageria cu totul. Dar sunt prea curios ca să plec, mai întâi trebuie să aflu ce i s-a întâmplat așa de neobișnuit lui Werner. Așa că mă pun lângă canapea, pe – recunosc – covorul moale și înșorit.

— Ce s-a întâmplat așa incredibil? vrea Anna să știe. E mașina în fața magazinului și n-a văzut Sandro bine?

Werner clatină din cap.

— Nu, Sandro a văzut bine, dar nu sunt eu normal la cap.

Din câte-mi pot da seama de aici de jos, Anna ridică din sprâncene. Când oamenii fac asta, e semn că se îndoiesc. Mai apoi o să se încrunte și o să strâmbă din gură. E amuzant ce pot să facă oamenii cu fețele lor! Eu pot să șuier, să torc și să miaun pe toate vocile, dar nu pot să-mi mișc părți independente ale feței. Oricum ar fi degeaba, am prea multă blană și n-ar vedea nimeni dacă m-aș încrunta. Singura excepție sunt ochii. Dacă sunt foarte, foarte supărat, pot să-i mijesc până abia de-i mai vezi.

Și Werner a băgat de seamă cum se strâmbă Anna. Își drege glasul și încearcă să-i explice.

— Da, vorbesc serios, draga mea – nu sunt normal la cap. Blocaj mental total, înțelegi? Când m-am dus la secția de poliție și le-am dat o descriere a Fordului, ei au trimis imediat un anunț pentru toate mașinile de patrulă. Și în timp ce eu citeam procesul-verbal ca să-l semnez, l-au și găsit.

Anna a fluierat impresionată.

— Pe cine? Pe hoț? Respect, poliția din Germania știe ce face.

— Nu, mi-au găsit Fordul. Era la o stradă distanță. Adică nu în față la Sandro, ci în fața spălătoriei, unde-mi duce mereu babușca cămășile. Cred că am parcat-o acolo și am uitat de ea. Incredibil, dar adevărat. Înseamnă că încep să uit.

Scutură din cap și pare foarte abătut. Anna îl privește cu atenție.

— Haide, haide. Ai zis că ai avut un blocaj mental. Dar ai fost sigur că ți-ai lăsat mașina în fața magazinului lui Sandro. Și Sandro a fost sigur și el. Și el a avut un blocaj mental.

Werner ridică din umeri.

— Mda, ce pot să spun? Nici eu nu-mi explic. În orice caz, mașina mi-a fost înapoiată și dacă nu s-a parcat singură, înseamnă că am parcat-o eu acolo și am uitat de ea. Polițiștii au fost foarte înțelegători și-au zis că se întâmplă destul de des.

— Da, poate cu bătrânii. Dar tu nu ești bătrân, dragule! E ceva ciudat aici, nu se leagă lucrurile.

Werner râde. Dar nu pare bucuros.

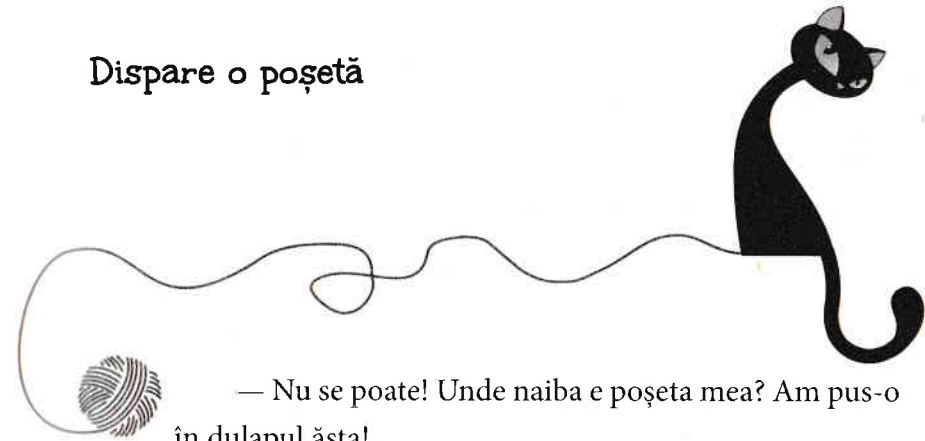
— E drăguț din partea ta să spui asta. Dar cred că devine tot mai evident că nu mai am douăzeci de ani. Poate c-ar fi trebuit să te îndrăgostești de un bărbat mai tânăr.

Anna zâmbește cald și-i ia mâna într-a ei.

— Werner, *dorogoi*, dragul meu! N-aș fi putut să gădesc bărbat mai bun decât tine! Să nu mai spui așa ceva niciodată.

Sfântă sardină, și mie mi se pare la fel. Werner al meu e un bărbat a-ntâia. Iar eu, motan de casă ce sunt, pot să vă spun că fostul prieten al Annei era mai tânăr decât Werner, dar era un prostovan și, pe deasupra, un mincinos. Sunt bucuros că am scăpat de el și că eu personal l-am trimis la închisoare. Mă rog, cu puțin ajutor din partea lui Werner. Blocaj, ne-blocaj, dacă mașina nu era în locul în care ține minte Werner c-a parcat-o, atunci e ceva putred la mijloc. Simt deja cum mi se zburlesc firele de păr din coadă... și asta e un semn clar că aici este vorba de ceva mai mult.

Dispare o poșetă

— Nu se poate! Unde naiba e poșeta mea? Am pus-o în dulapul ăsta!

Babușca tot umblă prin apartament și înjură pe rusește. Pare să caute ceva. Dar ce? Murmură-n barba ei inexistentă, că abia dacă pot s-o înțeleg. Altfel, rusa mea e excelentă. Vă surprinde? Să vă explic: la începutul vieții noastre împreună, eu și Kira am făcut schimb de corpuri când ne-am pomenit în mijlocul unei furtuni. Așa că eu a trebuit să merg la școală în corpul unei fete și Kira a văzut ce înseamnă să trăiești ca un motan. Slavă dumnezeului pisicilor, până la urmă am revenit în trupurile noastre. Dar din vremea aceea am rămas cu niște abilități uimitoare: știu să citesc. Știu să socotesc. Și: înțeleg rusa, limba maternă a Annei și a babușcăi.

— Unde mi-e poșeta? strigă babușca.

Aha! Deci își caută poșeta! Bine, chestia asta se întâmplă aici la fiecare două zile și nu văd de ce face atâta gălăgie. Toți bipezii din casă încă dorm și la fel și ceilalți doi patrupezi, Max și Minu. Aș putea să mă bucur și eu de un strop de liniște dacă bunica

rusoaică n-ar da tot timpul din clanță. Sfântă sardină, chiar nu se poate mai încet?

Werner iese din dormitor, împleticindu-se.

— Dimitra, ce-i scandalul ăsta?

Babușca se uită la Werner, care pare puțin sălbatic cu părul lui ciufulit și pijamaua mototolită.

— Bună dimineața, Werner! Îmi caut poșeta! Sunt foarte sigură c-am lăsat-o în comoda din hol.

— A, cauți sacul de dormit? Chestia aia mare și gri?

Sacul de dormit – așa se referă Werner la poșeta babușcăi când vrea s-o enerveze. Eu n-am înțeles niciodată prea bine ce are de-a face o poșetă cu un sac de dormit, dar se pare că e o glumă bună, fiindcă toți bipezii râd când o aud. Chiar și Werner râde acum la propria lui glumă, spre nemulțumirea babușcăi, care-l privește cu ochii mijiți.

— Da, ce să zic, îți arde de glume! Îmi caut poșeta de o oră deja. Sunt mulți bani în poșetă. Aproape trei sute de euro.

Pufnește furioasă, îl dă pe Werner la o parte din drum și se duce în bucătărie. O auzim cotrobăind pe-acolo și înjurând tare pe rusește. Werner clatină din cap.

— Doamne, ce prost dispusă e lumea sâmbătă dimineață!

Se lasă în genunchi pe podea și mă mângâie pe cap.

— Femeile și poșetele lor! Să fii bucuros că Odette a ta e pisică și nu vrea să umble tot timpul cu lucrurile ei după ea. Și-ar căuta poșeta tot timpul.

Miau! „Odette a ta“. Mă doare inima de pisică! Căci Odette nu mai este a mea. Când pisoii erau mici, a încercat de dragul

nostru să trăiască o vreme ca pisică de casă. Dar nevoia ei de libertate este pur și simplu prea mare. Și, de îndată ce pisoiașii au crescut puțin, Odette ne-a și părăsit. Acum trăiește iarăși afară, cu celelalte pisici de curte. Împreună cu tovarășii ei, Spike și Caramel, în spatele pubelelor de gunoi au încropit un soi de adăpost comun. Înainte mergeam des în vizită, dar între timp abia dacă mă mai uit la curtea din spate. Recunosc că încă mi se strânge inima când o văd pe Odette. Am sperat prea mult că o să rămână cu mine, Minu și Max în casa lui Werner, a Kirei și a Annei. În plus, chiar dacă sunt mari, copiii îmi dau mereu ceva de făcut. E o treabă foarte solicitantă să crești motani, așa că nu-mi mai rămâne mult timp pentru altceva.

Anna iese din baie puțin grăbită. Pare să fi auzit observațiile lui Werner despre femei și poșete. Fiindcă acum îngenunchează lângă el și-l trage de ureche. Încet, dar ferm.

— Așa deci, femeile își caută mereu poșetele. E mai bine decât să fii bărbat și să-ți cauți mereu mașina, nu? zice ea râzând și se ridică iarăși. Serios acuma, Werner, nu-i mai spune lui Winston prostii din astea, fiindcă o să te creadă. Mai bine du-te și cumpără pâine, așez eu masa pentru micul dejun. Iar tu, Winston, mai bine le-ai mai explica o dată lui Minu și Max unde e litiera. Cred că niciunul dintre ei n-a înțeles prea bine.

Sfântă sardinuță în ulei! Iar s-au pișat ăștia doi pe covorașul din baie? Anna se întoarce iarăși în baie și iese din nou afară cu covorașul după ea, ca să mi-l bage sub nas. O, nu! E într-adevăr ud și miroase a... cum miroase de obicei când îl folosesc pisoiașii drept litieră. Cred că-și bat joc de mine! Mă duc la ușa Kirei, care

e întredeschisă. Intru pe furiș și ajung în câteva secunde în fața pătuțului lor.

— Minu și Max, treziți-vă imediat, somnoroșilor! Îi cert eu și mă așez cu toată autoritatea mea paternă în dreptul culcușului.

Cei doi se tolănesc și mai bine și ridică privirea la mine.

— Neața, tati! cască Minu. De ce vorbești așa tare?

— Uite de ce: e adevărat că ați făcut din nou pipi pe covorașul din baie? Deși v-am explicat deja de o sută de ori că trebuie să folosiți litiera?

— Păi da... începe Max, dar îl întrerup imediat.

— Dragul meu fiu, nu există nicio scuză pentru un asemenea comportament! Fiindcă nu doar v-am spus, ci v-am și arătat cum se face. E foarte simplu, chiar și pentru pisoiași. Folosiți cutia de plastic cu nisip din balcon sau pe cea din debara și faceți în ele ce face orice pisică, până și tigrii bengalezi.

— Tigrii bengalezi?

Minu mă privește mirată.

— Da, adică să vă faceți nevoile! Asta am vrut să zic. De-acum încolo, folosiți pentru nevoi doar litiera, orice alt loc este ptiu, ptiu!

Minu se gândește o vreme, apoi scutură din cap.

— Nu-i așa! Mama a spus că poți să-ți găsești un loc liniștit și confortabil, în care să nu fii deranjat. Și că acolo ai voie să faci. Covorașul din baie e un astfel de loc. Nu se duc și bipezii tot acolo?

Pe barba mea! Aproape că-mi plesnește zgarda de purici de la gât! Ce fată incultă! Și ce idei nerușinate are și Odette! Firește că

Minu și Max o vizitează pe mama lor regulat, mi se pare normal. Dar dacă Odette se folosește de vizitele astea ca să-mi transforme copiii în niște pisici sălbatice, atunci pun piciorul în prag. Miau și miau, e prea mult!

Hotărât, îmi iau fata de ceafă și o duc la litieră. Ea șuieră supărată, dar nu mă las impresionat. Ies pe hol, trec de babușca, care încă-și caută poșeta în fiecare colțișor al casei, și intru în bucătărie, unde Anna tocmai pune masa. Mă opresc în ușa balconului, care dă într-o terasă întinsă și acoperită. O bag pe Minu prin ușa pentru pisici pe care a instalat-o Werner acolo și ies și eu după ea. Ajuns afară, mă pun în fața fiică-mii și îmi iau o mină cât pot de severă.

— Așadar, draga mea, vezi acolo, sub masă, într-o zonă ferită de vânt, se află o litieră. Babușca și Kira o curăță în fiecare zi și pun nisip proaspăt. Miroase mereu cum trebuie și nimeni nu te vede când o folosești. Cu alte cuvinte: e litiera perfectă. De-asta insist s-o folosiți și voi. Suntem pisici educate, de casă, care trăiesc în locuința unui profesor, nu maidaneze sălbatice.

— Dar, tată, eu...

— Nu. Nu mai vreau să vorbim despre asta. Am încheiat discuția.

Mă întorc și intru înapoi în casă. Cât pe-aci să mă împiedic de Max, care așteaptă de partea cealaltă, urmărindu-ne.

— Și tu trebuie să faci ce i-am spus soră-tii! șuier eu la el. Folosiți litiera și basta!

Mai miaun o dată cu convingere, apoi părăsesc pisoiașii și